

Kako je biti del projekta, ki zagovarja stroko in cepljenje?

Eva Vrščaj¹

¹ Društvo študentov medicine Slovenije, projekt *Imuno*

Moja zgodba s projektom *Imuno* sega vse do njegove ustanovitve. Takrat smo bili sanjavi študentje, ki smo se zavzeli za pravice otrok in se odločili, da je zagovarjanje cepljenja naša prva prioriteta. Kaj se je od takrat spremenilo? Še vedno zagovarjamo cepljenje in stroko, še vedno smo na isti strani, vendar nismo več sanjači. Stojimo na trdnih tleh, ki niso vedno udobna, domača in topla. Dokaj hitro po naši ustanovitvi smo dobili precej kritik. Pa ne tistih konstruktivnih kritik, ki bi jih človek v tem času potreboval in bil celo hvaležen zanje. Kritike, ki so nas prizadele in se nas dotikale na vseh ravneh naših življenj. Slišali, oziroma prebrali, smo marsikaj, saj takšni ljudje niso bili sposobni srečanja v živo. Le spustili so svoj bes na tipkovnico in pritisnili na gumb »Pošlji«.

Pisali so marsikaj – od tega da smo močvirniki, podkupljeni študentje z opranimi možgani in tudi do tega, da nadaljujemo z genocidom in veliko raznoraznih žalitev, katerih si niti ne upam ponoviti. Takšne stvari bolijo, tudi če se popolnoma dobro zavedaš, da ne temeljijo na realnih temeljih. Da so to besede besnih ljudi, ki so na čisto nasprotni strani brega in ti želijo le najslabše. Kako se spoprijeti s tem in kako biti še vedno optimist? Še sama ne vem, kako smo prebrodili to krizo in začeli sprejemati komentarje ter se jim miselno izogibati. Večkrat sem se spraševala ali je sploh vredno nadaljevati, je to sploh naše delo in kako so lahko ljudje tako hudobni. Najtežje je bilo odgovoriti v mirnem tonu, na profesionalnem nivoju in s konstruktivnimi argumenti. Najtežje je bilo ohraniti mirne prste na tipkovnici, čeprav je v nas vrelo od besa. Pa smo stanju dorasli in se začeli spoprijemati s tem. Vsak zase, a močni skupaj.

To je bil naš grenak začetek – naše nadaljevanje pa je bilo vedno bolj sladko. Kmalu smo dobili veliko podpornikov, podpornikov, ki so nas spodbujali in nam stali ob strani na vsakem koraku. Od zdravnikov, zdravstvenih delavcev, učiteljev, staršev in tudi do raznih inštitucij, ki so priznale naše delo kot kakovostno in dobro. V letu 2017 je Evropska komisija razpisala tekmovanje za nevladne organizacije, ki zagovarjajo cepljenje. Nagrada se mi je kot vodji zdela naravnost napisana za nas, za projekt *Imuno*. Sanjala sem o tem, da bi jo lahko

dosegli. Junija smo oddali dokumentacijo in čakali. Kmalu je bil september in dobili smo obvestilo, da smo se uvrstili med deset najboljših organizacij in da nas z veseljem vabijo v Bruselj. Evforija je bila prisotna, zmaga vedno bližje. Kot takratna vodja si nisem upala niti pomisliti, kaj bi lahko pomenilo, da bi se uvrstili med prve tri na tem tekmovanju, kaj šele da bi dobili prvo nagrado. Spomnim se občutkov ob razglasitvi in tresenja rok, ko sem doumela, da je ravno Društvo študentov medicine Slovenije s projektom *Imuno* zmagovalec tega tekmovanja. Še dolgo za tem nisem doumela, da je ena izmed najvišjih inštitucij v Evropi naše delo nagradila z zlato kolajno. Da smo na tem področju zlati kot so zlati naši košarkaši. Delo projekta po nagradi je bilo vedno bolj odmevno. Medijske obveznosti so se kotalile iz vseh koncev in krajev. Dobiti nagrado Evropske komisije očitno ni mačji kašelj. Seveda je bilo vsakič znova potrebno odgovarjati na razna vprašanja novinarjev, zakaj je problematika cepljenja tako velika. Zakaj je v Sloveniji prisoten strah pred cepivi in nezaupanje v stroko? Iskreno, preprostega odgovora na to vprašanje še zdaj ne poznam. Vem, da je strah pred cepljenem in zavračanje le-tega kompleksna stvar. Da je faktor več dejavnikov, ki so prisotni v naši družbi. Od poplave informacij na internetu pa do korupcij v zdravstvu in posledično dvoma v zdravnike.

Projekt sem leta 2018 z lahkim srcem predala kolegu, študentu 2. letnika medicine, Vidu Čeplaku Mencinu. Priznam, da je bil prisoten kanček strahu in malce grenkobe, kako se bo pot nadaljevala, saj je bil projekt velik del mojega življenja. Hitro sem videla, da Vid ni sam, da je v projektu veliko ljudi, ki so zavzeti, zagrizeni in s srcem prisotni v tem delu študentskega dela. Smo kot velika »cepljena« družina.

In vsakič, ko nam je hudo in ko pridejo časi, ko bi najraje zalučali računalnik skozi okno, pomislimo na tiste starše in mlade udeležence delavnic in predavanj, ki nas radovedno poslušajo in so nam hvaležni, da jim razbijamo strah pred cepivi in zagotavljamo boljšo prihodnost njim in njihovim otrokom.

Navajajte kot: Vrščaj E. Uvodnik. Javno zdravje 2018; 2(1): 1.

Prispelo: 29. 1. 2018 Sprejeto: 29. 1. 2018 Korespondenca: eva.vrscaj@gmail.com